

Húsvét V. vasárnapja – 2011. május 22. - Elsőáldozás

"Attól függ, kinek a kezében van!"

Egy kosárlabda az én kezemben kb. 3000 forintot ér. Egy kosárlabda Michael Jordan kezében kb. 290 milliót. Attól függ, kinek a kezében van. Egy baseball-labda az én kezemben kb. 1000 forintot ér. Ugyanez Thomas McGuire kezében kb. 130 milliót. Attól függ, kinek a kezében van. Egy teniszütő az én kezemben nem ér semmit. Ha a teniszütőt Gabriella Sabatini fogja, akkor megnyeri a Világkupát. Attól függ, kinek a kezében van. Egy bot az én kezemben arra jó, hogy elkergessem a kutyákat. Egy bot Mózes kezében, és kettéválasztja a hatalmas tengert. Attól függ, kinek a kezében van. Egy parittyá az én kezemben egy gyermekjáték. Egy parittyá Dávid király kezében hatalmas fegyver. Attól függ, kinek a kezében van. Két hal és öt kenyér az én kezemben két halas szendvics: a tízórais. Öt kenyér és két hal Jézus kezében jóllakat ezreket. Attól függ, kinek a kezében van. Szögekkel a kezemben elkészíthetek egy madáretetőt. A szögek Jézus kezében megváltást hoztak az egész világnak. Attól függ, kinek a kezében van. Ahogy már észrevehetted: „Attól függ, kinek a kezében van.” Tehát tedd le a törődöttségedet, a félelmeidet, az aggodásaidat, a reményeidet, az álmaidat, a kapcsolataidat, a családodat és az egyházadat az Isten kezébe! Hiszen tudod:

„Attól függ, kinek a kezében van.”

„Ne nyugtalankodjék a szívetek!” – bátorítja Jézus az Őt hallgatókat. Nyugtalanságaink, félelmeink legnagyobb része a bizonytalanságból fakad. Abból, hogy az életünk egyenlőre befejezetlen folyamatokból áll. Készülünk egy dolgozatra, s nem tudjuk, vajon hogyan fogjuk megírni. Megírtunk egy dolgozatot, s nem tudjuk, hogyan sikerült. Túl vagyunk az érettségi egy részén, de az eredmény még bizonytalan. Együtt járunk valakivel, de nem tudjuk, hogyan folytatódik s egyáltalán folytatódik-e ez a kapcsolat. Munkahelyet keresünk, s nem tudjuk, alkalmaznak-e valahol. Van munkánk, de nem tudjuk, meddig. Még a betegség, a fájdalom is igazából bizonytalanság: jelez valamilyen hiányt, fogyatékoságot az egészségünkben, valamilyen folyamatot, aminek nem tudjuk, mi lesz a vége: gyógyulás vagy teljes leépülés. Igen, a nyugtalanságaink jórészt ebből az átmenetiségből, bizonytalanságból fakadnak, abból az érzésből, hogy nem érkezünk meg meg, az életünk nem ért révbe, nem vagyunk teljesen a helyünkön. Figyeljük meg, hogy mivel biztat bennünket Jézus a félelmeink közepette: azzal, hogy van otthonunk! Révbe fogunk érni! Létezik az a biztos pont, az a biztos hely az életünkben, amire vágyakozunk. Maga Jézus készíti nekünk elő azt a helyet, azt az otthonot, az áhított biztonságot és teljességet. Isten Országában nem lesz többé félelem és nyugtalanság, mert az életünk nem lesz többé darabban-maradt, hiányos és bizonytalan, hanem minden együtt lesz benne, amire a boldogságunkhoz szükségünk van. Persze itt a Földön addig megmaradnak a hiányosságok, megmarad az életünk átmenetisége. Aki azonban hiszi, hogy Jézus meg akarja és meg is tudja adni számára a teljességet, a végtelen boldogságot, az nem esik kétségbe, nem retteg az emberi élet bizonytalanságai miatt. „Higgyetek az Istenben, és bennem is bízatok!” Mi adhat erőt földi zarándoklásunk idején a félelmek leküzdéséhez? Mi tölthet el töretlen nyugalommal? Az a bizonyosság, hogy Jézus már most is velünk van, már most is fogja a kezünket, életünk már most is belegyökerezett az Ő örök, boldog életébe.

Jézus azt mondja nekünk, hogy Ő nemcsak a végcélnál fog várni bennünket, nem csak a beteljesüléskor lesz ott velünk, hanem már most is kíséri a mindennapjainkat. Amikor Tamás apostol kijelenti, hogy „Nem tudjuk, hová mész, honnan ismerhetnénk hát az utat!”, Jézus így válaszol: „Én vagyok az Út.” Nem vagyunk egyedül földi küzdelmeinkben sem. Jézus nem szemléli tétlenül a velünk történő eseményeket, hanem bekapcsolódik az életünk folyamataiba. A kérdés csak az, hogy mi ezt hisszük-e, észrevesszük-e? Nem mindegy, hogy sorsunkat Jézus kezében tudjuk, vagy csak a véletlenek játékszerének tartjuk magunkat! Nem mindegy, hogy csak a saját erőnkben, eszközeinkben bízunk, vagy hisszük, hogy Jézus hatalmasabb ereje segít és oltalmaz minket! Az eszközök a mi kezünkben mindig gyengék,

sokszor hatástalanok maradnak, de ha Jézus kezébe tesszük, nem kell nyugtalankodnunk. Ha csak szorgalmasan tanulunk, az sokszor kevésnek bizonyul, de ha imádkozunk is hozzá, akkor többre leszünk képesek. Ha csak gürcölünk, hajtunk napról-napra az elképzelt jólétért, könnyen láthatjuk családtagjainkat önmagunkkal együtt mégis boldogtalannak. De ha ápoljuk az Istennel való kapcsolatunkat is és szeretteinket is segítjük ebben, akkor kevesebb aggodással és gürcöléssel is több örömet fogunk megélni a mindennapokban. Ha csak emberi tudásban és eszközökben bízunk betegségeink, szenvedéseink közepette, akkor nem tudunk mit kezdeni azzal a kikerülhetetlen ténnyel, hogy mégis itt kell hagynunk ezt a földi világot. Ha azonban Jézussal együtt szenvedünk és lépünk ki a földi életből, akkor tudjuk azt is, hogy ez nem a vég, hanem éppen az igazi élet kezdete.

Annak legbiztosabb jele, hogy Jézus velünk van, velünk él már ebben a világban, nem más, mint a szentáldozásban megvalósuló közösség. Jézus az életünk részévé akar lenni, teste beépül a mi testünkbe, ereje a mi erőnket gyarapítja. Higgyük el azt a valóságos egységet, ami a szentáldozásban létrejön Isten és közöttünk, s akkor tapasztalni fogjuk, hogy nem vagyunk egyedül. Éljük minél gyakrabban a Krisztus testével való táplálkozás nagy lehetőségével, hogy valóban ne kelljen félnünk, nyugtalankodnunk létünk bizonytalanságai közepette, hanem már itt a földön állandóan érezzük magunkban a Krisztus által készített otthon biztonságát és teljességét!